

ERÄS PERUSKYSYMYKSISTÄ

(KUINKA PORVARISTON PUOLELLE SIIRTYNEET
SOSIALISTIT JÄRKEILEVÄT)

Hra Plehanov selittää tämän mainiosti. „Sosialististen ylioppilaiden arttelille” osoitetussa „vappu”-kirjeessään, joka on julkaistu tänään „Retsh”, „Delo Naroda” ja „Jedinstvo” lehdissä, hän kirjoittaa:

....„Se (vuoden 1889 kansainvälinen sosialistikongressi) käsitti, että sosiaalinen, tarkemmin sanoen sosialistinen vallankumous edellyttää pitkäaikaista valistus- ja organisaatiotyötä työväenluokan riveissä. Tämän ovat nyt meillä unohtaneet ne, jotka kutsuvat Venäjän työtekeviä joukkoja valtaamaan poliittisen vallan, millä saattaisi olla merkitystä vain siinä tapauksessa, jos olisivat olemassa sosiaaliselle vallankumoukselle välttämättömät objektiiviset edellytykset. Näitä edellytyksiä ei vielä toistaiseksi ole”...

ja niin edelleen aina siihen asti, että kehoitetaan „kannattamaan yksimielisesti” Väliaikaista hallitusta.

Tämä hra Plehanovin järkeily on mitä tyypillisintä niiden „entisten ihmisten” pienen ryhmän järkeilyä, jotka nimittävät itseään sosialidemokraateiksi. Ja juuri siksi, että se on tyypillinen, kannattaa pysähtyä tarkastelemaan sitä yksityiskohtaisesti.

Ensinnäkin, onko järkevää ja rehellistä vedota II Internationalen ensimmäiseen eikä viimeiseen edustajakokoukseen?

Toisen Internationalen (1889—1914) I edustajakokous oli vuonna 1889, viimeinen oli Baselissa vuonna 1912. Baselin manifestissa, jonka kaikki hyväksyivät *yksimielisesti*, puhutaan täsmällisesti, määritellysti, suoraan ja selvästi (niin etteivät edes herrat Plehanovit voi sitä väaristellä) *proletaarisesta vallankumouksesta* ja *nimen-*

omaan sen saman sodan *yhteydessä*, joka syttyi vuonna 1914.

Ei ole vaikea ymmärtää, miksi porvariston puolelle siirtyneiden sosialistien on välttämättä „unohdettava” joko Baselin manifesti kokonaan taikka tämä sen tärkein kohta.

Toiseksi sillä, että „Venäjän työtätekevät joukot” valtaavat poliittisen vallan, sanoo kirjeen kirjoittaja, „saattaisi olla merkitystä vain siinä tapauksessa, jos olisi olemassa sosiaaliselle vallankumoukselle välttämättömät edellytykset”.

Tuo on sekasotkua eikä ajatuksia.

Olettakaamme *niinkin*, että „sosiaalinen” on kirjoitettu erehdyksessä „socialistisen” asemesta. Sekasotku ei ole vain siinä. Mitkä luokat kuuluvat Venäjän työtätekeviin joukkoihin? Jokainen tietää, että työläiset ja talonpojat. Kummat ovat enemmistönä? Talonpojat. Mitä nämä talonpojat ovat luokka-asemansa puolesta? Pienomistajia eli pikkuisäntiä. Herää kysymys: jos pienomistajat muodostavat väestön enemmistön ja jos sosialismin objektiivisia edellytyksiä ei ole, niin miten väestön enemmistö *voi* ilmaista kannattavansa sosialismia?! kuka *voi* puhua ja kuka puhuu sosialismin pystyttämisestä vastoin enemmistön tahtoa?!

Hra Plehanov sotkeutui heti mitä naurettavimmalla tavalla.

Joutua naurettavaan asemaan — se on pienin rangaistus sille, joka kapitalistien lehdistön mallin mukaan hahmottelee itse itselleen „vihollisen”, sen sijaan että viittaisi tarkalleen yksien tai toisten poliittisten vastustajiensa sanoihin.

Menkäämme edelleen. Kenen käsissä pitää „poliittisen vallan” olla *jopa* „Retshissä” toimivan vulgäärin porvarillisen demokraatinkin kannalta katsottuna? Väestön enemmistön käsissä. Muodostavatko „Venäjän työtätekevät joukot”, joista sotkeutunut sosialishovinisti puhui niin epäonnistuneesti, Venäjän väestön enemmistön? Epäilemättä, ja valtavan enemmistön!

Kuinka *voidaan* demokratiaa — vaikkapa Miljukovinkin tapaan ymmärrettyä demokratiaa — pettämättä olla sitä vastaan, että „Venäjän työtätekevät joukot” „valtaisivat poliittisen vallan”?

Mitä kauemmaksi mennään, sitä kummempia kuuluu. Hra Plehanovin kirjeen erittely tuo joka askelella esiin uutta ja loputonta sekaannusta.

Sosialishovinisti on sitä vastaan, että poliittinen valta siirrettäisiin Venäjän väestön enemmistön käsiin!

Hra Plehanov on kuullut hälyä, mutta mistä, sitä hän ei älyä. Hän on sekoittanut keskenään myös „työätekevät joukot” sekä proletaarien ja puoliproletaarien joukot, vaikka Marx jo vuonna 1875 erikoisesti varoitti sekoittamasta niitä⁶⁵. Selittäkäämme tämä ero entiselle marxilaiselle hra Plehanoville.

Voiko Venäjän talonpoikain enemmistö vaatia maan kansallistamista ja toteuttaa sen? Epäilemättä voi. Onko se sosialistinen vallankumous? Ei ole. Se on *vasta* porvarillinen vallankumous, sillä maan kansallistaminen on toimenpide, joka sopii yhteen kapitalismin kanssa. Mutta samalla se on myös *isku* mitä tärkeimmän tuotannonvälineen yksityisomistukselle. Sellainen isku *voimistaa* proletaareja ja puoliproletaareja paljon, paljon enemmän kuin XVII, XVIII ja XIX vuosisadan vallankumouksissa.

Edelleen. Voiko Venäjän talonpoikain enemmistö kannattaa kaikkien pankkien yhdistämistä yhdeksi pankiksi? sitä, että jokaisessa pienemmässäkin kylässä olisi saman yleiskansallisen valtionpankin osasto?

Voi, sillä sellainen toimenpide tarjoaa eittämättä kansalle mukavuuksia ja etuisuuksia. *Jopa* „puolustuskantalaisetkin” saattavat kannattaa sitä, koska se lisää Venäjän „puolustus”-kykyä moninkertaisesti.

Onko sellaisen kaikkien pankkien yhdistämisen viipymätön toteuttaminen taloudellisesti mahdollista? Epäilemättä se on täysin mahdollista.

Onko se sosialistinen toimenpide? Ei ole, se *ei vielä ole* sosialismia.

Edelleen. Voiko Venäjän talonpoikien enemmistö kannattaa sitä, että sokeritehtailijain syndikaatti luovutetaan valtiolle, työläisten ja talonpoikien valvonnan alaiseksi ja että sokerin hinta laskee?

Kyllä voi, koska se on edullista kansan enemmistölle.

Onko se taloudellisesti mahdollista? Täysin mahdollista, koska sokeritehtailijain syndikaatti ei ole ainoastaan käytännössä sulautunut jo taloudellisesti yhdeksi koko valtakuntaa käsittäväksi tuotannolliseksi elimistöksi, vaan *on*

ollut jo tsaarivallankin aikana „valtion” (s.o. kapitalisteja palvelevien virkamiesten) valvonnassa.

Onko syndikaatin luovuttaminen demokraattis-porvarilliselle, talonpoikaiselle valtiolle sosialistinen toimenpide?

Ei, se ei vielä ole sosialismia. Hra Plehanov olisi helposti vakuuttunut siitä, jos hän olisi palauttanut mieleensä yleisesti tunnettuja marxilaisuuden totuuksia.

Herää kysymys: *voimistavatko vai heikentävätkö* proletaarien ja puoliproletaarien merkitystä, osuutta ja vaikutusta väestöjoukkojen keskuudessa sellaiset toimenpiteet kuin kaikkien pankkien yhdistäminen ja sokeritehtailijain syndikaatin luovuttaminen demokraattiselle, talonpoikaiselle valtiolle?

Voimistavat epäilemättä, sillä ne *eivät ole* „pienisännän” toimenpiteitä, sillä juuri ne „objektiiviset edellytykset”, joita v. 1889 ei *vielä* ollut ja jotka nyt ovat *jo* olemassa, ovat tehneet nuo toimenpiteet mahdollisiksi.

Sellaiset toimenpiteet kiertämättä voimistavat varsinkin kaupunkilaistyöläisten — kaupungin ja maaseudun proletaarien ja puoliproletaarien etujoukon — merkitystä, osuutta ja vaikutusta koko väestöön.

Sellaisten toimenpiteiden *jälkeen* ovat seuraavat *askelet* sosialismia kohti Venäjällä täysin mahdollisia, ja jos meidän työläisemme saavat apua kehittyneemmiltä ja paremmin valmennetuilta Länsi-Euroopan työläisiltä, jotka ovat tehneet pesäeron Länsi-Euroopan Plehanoveista, niin Venäjän siirtyminen sosialismiin tulee *todella väistämättömäksi*, ja sellaisen siirtymisen menestys *on turvattu*.

Juuri siten on pääteltävä jokaisen marxilaisen ja jokaisen sosialistin, joka ei ole siirtynyt „oman” kansallisen porvaristonsa puolelle.

*Kirjoitettu huhtikuun 20
(toukokuun 3) pnä 1917*

*Julkaistu toukokuun 4
(huhtikuun 21) pnä 1917*

„Pravda” lehdessä 37. numerossa

*Julkaistaan
lehden tekstin mukaan*